

Hi ha comuns i socialistes amb sentit d'estat? Quin estat?

written by Josep Manel Ximenis | 12 de juliol de 2017

El 29 de maig publicava un article preguntant '[que faran els lluitadors antifranquistes](#)' davant del Referèndum sobre la independència de Catalunya.

Ara ja coneixem la data i la pregunta d'aquest Referèndum. També sabem quins instruments s'utilitzaran per a la seva organització i com s'actuarà a partir del 2 d'octubre en funció del resultat. Fins i tot sabem quin dia, com a màxim, es proclamarà la independència en cas que el resultat sigui favorable.

Malgrat això hi ha una pregunta que em continua donant voltes pel cap: què faran alguns demòcrates davant del referèndum?

Ara ja sabem que la gran majoria de demòcrates i de lluitadors antifranquistes del nostre país donaran suport a participar en aquest plebiscit que ha de decidir el nostre futur. Malgrat això, encara n'hi ha que es mantenen en l'ambigüitat i d'altres que continuen ancorats en la supeditació al vell règim franquista que continua funcionant a l'Estat espanyol.

Darrerament, des de la societat activa, ens hem esforçat molt a reclamar 'sentit d'estat' als nostres governants i als partits catalans, catalanistes i independentistes, per poder encarar un repte tan important com el que durem a terme l'1 d'octubre: exercir la democràcia en estat pur en una Espanya que no entén gaire de democràcies, ni en vol entendre.

Però, més enllà de reclamar sentit d'estat als 'nostres', perquè no reclamem sentit d'estat a aquells governants que juguen amb l'ambigüitat o no volen avançar?

En Joan Fonollosa publicava en l'[article 'Sentit d'Estat'](#): *Una bona manera de saber què vol dir sentit d'Estat és recórrer a la definició que en fan dos personatges que en tenien, i molt: el general De Gaulle i Winston Churchill. "Un estadista –deia De Gaulle– pensa en la propera generació; un polític pensa en les eleccions vinents". Churchill ho deia d'una altra manera: "un home d'Estat està disposat a perdre les eleccions perquè guanyi una idea; un polític corrent està disposat a perdre les seves idees per guanyar unes eleccions". Sentit d'Estat, doncs, seria saber veure més enllà de les pròximes eleccions o, si es vol així, més enllà del curt termini més immediat i actuar en conseqüència.*

I jo em pregunto: només s'ha de demanar sentit d'estat als governants? Quins? No s'hauria de demanar a tots els representants polítics, perquè triomfi la idea d'aconseguir una veritable democràcia?

Aquests darrers dies hem vist com Podem-Catalunya, contravenint Madrid, ha cridat a participar en el referèndum de l'1 d'octubre, com també EUiA (grans aplaudiments), però en canvi no ho han fet, ni sembla que ho hagin de fer, ni els comuns ni els socialistes.

Ells no són governants? No governen cap gran ciutat amb milers de ciutadans? No tenen la responsabilitat de pensar en les properes generacions? No han de tenir sentit d'estat? Volen continuar depenent d'un Madrid on res ha canviat en 50 anys? Volen continuar amb una monarquia indecent i esperpèntica imposada pel dictador Franco? On ha quedat la lluita revolucionària dels comuns? On ha quedat la lluita antifranquista dels socialistes? On han quedat la seva lluita de classes? O és que consideren que només representen als poders fàctics espanyols? No són conscients que la millor manera de reformar l'Estat espanyol, al qual se senten tan arrelats, és cridant a la participació en el Referèndum? I no són conscients que amb el seu posicionament estan impeding la nostra lluita de classes? On és la fraternitat de les

esquerres? O és que realment només pensen a intentar guanyar pròximes eleccions ... autonòmiques? Potser són contraris a anar de la mà dels convergents, però prefereixen anar de la mà dels hereus del franquisme (PP/Ciudadanos)?

Preguntes cabdals que ens haurien de respondre comuns i socialistes.

El 15 de desembre del 1976 es va realitzar un referèndum a l'Estat espanyol sobre el Projecte de Llei per a la Reforma Política. Un referèndum que vulnerava la legalitat vigent en aquell moment, la legalitat franquista. Un referèndum per avançar cap a un nou estat legítim, malgrat que no legal amb les lleis d'aquell moment. Un referèndum que no s'ajustava a cap constitució, molt menys a l'espanyola que no existia, ni a cap govern escollit a les urnes i amb molts partits polítics il·legalitats que no van poder participar. Un referèndum organitzat per un govern creat al juliol del 76 -5 mesos abans- per validar una llei que es va presentar al novembre del 76 -1 més abans-. Un referèndum que es va trobar amb l'oposició i la negació a participar de l'exèrcit franquista i de l'extrema dreta, que es consideraven els garants finals del llegat d'en Franco, que qüestionaven la legitimitat d'aquell referèndum per la seva rapidesa en la tramitació i per la vulneració de les lleis vigents. El final tots els coneixem: la continuïtat del franquisme sociològic i fàctic durant aquests 40 anys.

Fa temps que defensar Espanya s'ha convertit en sinònim de vulnerar drets i principis democràtics. No es pot tenir sentit d'estat fent de comparsa de la vulneració dels drets i principis democràtics essencials, ni de la legitimitat del poble. O sí, potser depèn de les conviccions, l'honradesa i la cultura democràtica de qui ha de prendre les decisions.

Ara, mirant enrere, podem veure molts paral·lelismes immobiliistes entre aquell exèrcit franquista i aquella extrema dreta amb determinats posicionaments actuals de

partidaris que res canviï i tot continuï igual.

I la pregunta definitiva: comuns i socialistes es comportaran com ho van fer l'exèrcit franquista i l'extrema dreta al desembre del 76?

Actualment adoptar una actitud negacionista i obstruccionista per desqualificar el procés català és sinònim de possibilitar que els poders fàctics de sempre continuïn movent els fils de la societat. I no caiguem en el parany que ens estan muntant: la legalitat espanyola actual no és democràtica, és la continuïtat del franquisme.

Com vaig fer en l'article del maig passat, continuo insistint: totes les persones d'esquerreres i progressistes que hi ha al nostre país seran benvingudes a millorar la creació d'una nova República molt més lliure, molt més social, molt més solidària i molt més igualitària, encara que hagin de passar per sobre de les consignes dels seus partits, tal com hem hagut de fer molts de nosaltres des del 2009.